

Igre na NEsreću svuda oko nas

Faza dobitka, faza gubitka i faza očaja

U našoj su zemlji dostupne i legalne tri osnovne vrste igara: kladioničarske igre, igre na aparatima i automatima te rulet. Svaka od njih ima izuzetno snažnu mogućnost za razvijanje ovisnosti o igrama na sreću.

Custer dijelu kockarsku karijeru u fazu dobitka, fazu gubitka i fazu očaja. U prvoj kockanje je povremeno, javlja se

više manjih dobitaka ili koji veći, uzbuđenje je pozitivno, javlja se nerealistični optimizam koji vodi češćem igranju i većem ulaganju. U srednjoj fazi kockar se hvali drugima o svojim dobitcima, češće razmišlja o igri i češće igra, prikriva neuspjeh, zanemaruje obitelj i prijatelje, posuđuje novce, ne može odoljeti igrama na sreću. U fazi očaja kasni s vraćanjem dugova, razdražljiviji je, sve se više povlači iz društva, nezakonito dolazi do novaca, osjeća se beznađežno, razmišlja o samoubojstvu ili ga i pokušava.

Često nakon emocionalnog sloma slijedi razdoblje promišljanja i osoba traži pomoć. Pomoć i liječenje je dugotrajno. Prestanak kockanja nije sam po sebi uspjeh, jer nekoliko mjeseci neigranja nisu ni približno dostatni za prestanak kockanja. Mnogi kockari, naime, samostalno prestaju povremeno kockati, no bez dugotrajnijeg liječenja najčešće ponovno započinju kockati. Najbolju šansu za izliječenje imaju ovisnici koji se uključuju u grupe. Pojedinci ili obitelji koji se ne žele liječiti u grupi, u nepovoljnijem su položaju, prvenstveno jer ne mogu čuti iskustva drugih kockara ili obitelji, niti podijeliti svoje iskustvo s ostalim obiteljima i pojedincima. Veliki dio posla u liječenju je rehabilitacija odnosa s drugim ljudima gdje je narušeno povjerenje.

Tko je u najvećem riziku?

Maloljetne osobe najranjivija su skupina izložena visokim rizicima za počinjanje i nastavak igranja igara na sreći, a zabrinjavajuća je i dostupnost igara na sreću. Primjetan je porast broja srednjoškolaca koji igraju igre na sreću. Postoje razredi u kojima svi učenici igraju jednu ili više

različitih igara. Srednjoškolci najčešće igraju lutrijske igre, potom slijede kladioničarske igre, igre na aparatima i igre na ruletu. Mladići češće igraju od djevojaka. Ovdje je neophodno pozvati se na Zakon o igrama na sreću RH, u kojem se izričito navodi da je ulaz i boravak u prostorima u kojima se kocka i kladi zabranjen maloljetnim osobama. Paralelno s prevencijom kockanja u srednjim školama, potrebno je dodatno osmisliti i provoditi edukaciju školskog osoblja te roditelja, jer dio srednjoškolaca, ali i dio roditelja, ima povremene ili već ozbiljne probleme s igrama na sreću.

Tko se uspijeva izliječiti?

Tko se zapravo uspijeva izliječiti, koliki je uspjeh liječenja kockara, koliko vremena treba da se netko izliječi, vjerojatno su najčešća pitanje članova obitelji i kockara.

U prvom redu to su ustrajne osobe.

Osobe motivirane za duboku i trajnu promjenu ponašanja.

Osobe koje se ne kolebaju prema igrama na sreću; oni znaju da u kocki „nema kruha“ .

Oni koji imaju povjerenje u obitelj, sebe, grupu, terapeuta.

Oni koji imaju želju za trajnom apstinencijom.

Oni koji žele normalno živjeti.

Oni koji žele svoje iskustvo pada u ovisnost o kocki podijeliti sa drugima.

Oni koji ne žele živjeti kao kockari.

Oni koji imaju cilj - ne kockati.

Oni koji znaju ili spoznaju da je sreća u zadovoljstvu zajedničkim i odgovornim životom.

Oni koji prihvaćaju da život s kockom ne donosi ništa dobro ni kockaru, ni njegovoj obitelji.

Oni koji ne žele više podržavati svoj kockarski način i stil života.

U **priručniku Igre na NEsreću** isprepliću se životne priče kockara koji su potražili stručnu pomoć s opisima kockanja kao bolesti ovisnosti, rezultatima istraživanja i podrškom u liječenju.

Pino Tuftan, psiholog